

«Though this be madness, yet there is method in't»

To Fight Back! στο Κοντροσόλ και τη Ρέπλικα!

Το χειμώνα του 2012-2013 με στενούς συντρόφους και συντρόφισσες συζητούσαμε τη δυσκολία του να συνδέθουν στην πράξη η αυτόνομη αντιφασιστική και η φεμινιστική/queer δράση. Μέσα από τον antifa πυρήνα είχαμε καλέσει τα συντρόφια μας από τους παραπάνω χώρους με τους οποίους συνεργαζόμασταν προκειμένου να έχουμε παρουσία σε ένα δικαστήριο στην Ευελπίδων που αναμέναμε την παρουσία νεοναζί, μεταξύ των οποίων ο γέρος Πλεύρης. Η χαλαρότητα με την οποία παρουσιαστήκαμε εκεί οφειλόταν σε προφανείς –τότε καθδύου προφανείς– παρανοήσεις που είχαμε αγκαλιάσει σε σχέση με το πως λειτουργούν οι συμμαχίες και η πολιτική οργάνωση στο δρόμο. Βρισκόμασταν ακόμα σε μια τροχιά βελτίωσης του 'χώρου' από τον οποίο προερχόμασταν τον οποίο φανταζόμασταν ότι θα αναμφράσουμε ή θα ενισχύσουμε προς μια «ανθελληνική» κατεύθυνση. Δεν αρκούσαν οι καλές προθέσεις. Βρισκόμασταν ακόμα στην κατεύθυνση της υπερβολικής εμπιστοσύνης στις καλές ιδέες και πως αυτές απλά θα υποστηρίχουν από ένα ευμέγεθες πλήθος απόμων. Ούτε οι καλές ιδέες ήταν αρκετές. Άλλα ούτε και το άβροισμα των απόμων. Απαιτούταν λίγος κόπος παραπάνω. Οι ιδέες να γίνουν κτήμα συλλογικών διαδικασιών που να έχουν δοκιμαστεί στο δρόμο, στην αφίσα, στο σημείο, στις συνελεύσεις και στις κάθε είδους προσπάθειες κατάληψης του διμόδου χώρου.

Με τα μυαλά που κουβαλούσαμε τότε, τα παραβλέψαμε όλα αυτά και αποφασίσαμε ότι το πρόβλημα της χαλαρότητας της εμφάνισής μας σε μια στιγμή όπου κρίναμε ότι χρειαζόταν πχηρή αντιφασιστική παρουσία ήταν θέμα αμοιβαίων παρεξηγήσεων. Επερεπε να αρθούν κάποιες νοντικές παρεξηγήσεις –το antifa να αποκαθάρει τον εαυτό του από τις αντιλήψεις περί αντιφασισμού ως μιας μάταιας περιπέτειας επιδείξης μων ή τεχνικών πολεμικών τεχνών και ταυτόχρονα το φεμινιστικό/queer να ξεπεράσει την ταύτιση κάθε είδους πολιτικής αντιβίας με τον ανδρισμό και τα κακά συνεπαγόμενά του· εν τέλει, queers και antifa να εντημέρωθον για το πόσα μπορούν να κερδίσουν αν βρεθούν σε κοινά εγχειρήματα. Έτσι αποφασίσαμε να καλέσουμε για τη δημιουργία της αυτόνομης ομάδας, του fight back! To fight back! Βρέθηκε πρώτη φορά με 12 άτομα στην Αθήνα να συζητάει ελεύθερα, σχολιάζοντας ταινίες και βιβλία, ειδήσεις επικαιρότητας και τοπικαντέρ μέσα στα οποία βλέπαμε τη συνάρθρωση ελληνικού εθνικιστικού και πατριαρχικού λόγου.

Όπως ήταν ίσως επόμενο, όσο συμπαγές και συγκεκριμένο ήταν το δεύτερο αρχικό κάλεσμα της συνέλευσης, άλλο τόσο ρευστό και καθαδές ήταν το περιεχόμενο των συζητήσεων που ακολούθησαν μιας και τις αφήσαμε να κινούνται με βάση τον αυτόματο πιλότο. Καταλήξαμε να κοιτάζομες αμήκανα, να σιωπούμε αμήκανα, να πελαγοδρομούμε, να επαναλαμβάνουμε τα ίδια, δείχνοντας πως είχαμε κατακτήσει στην καλύτερη κάποια κοινά αντανακλαστικά αλλά πέραν αυτού τίποτα. Η συνέλευση δεν είχε πρακτικό προσανατολισμό και το γεγονός ότι φυλλορρόπτες σχετικά γρήγορα δεν μας επέτρεψε να δούμε αυτό το πρόβλημα τόσο έγκαιρα καθώς η κατήφεια για τη σημίτρυνα μας πηγεμόνευσε. Πάντως λίγο πριν την οριστική διάλυση μας, κι ενώ είχαμε μείνει... το 1/3 των αρχικών, έπεισε η ιδέα να παρατήσουμε το πλάνο του στοισιματος μιας αυτόνομης συνέλευσης, να θέσουμε μπροστά μας ένα συγκεκριμένο πλάνο με έναν πρακτικό ορίζοντα στο βάθος και να γίνουμε –εφόσον οι μισοί πια ήμασταν antifa negative– ένα ειδος υπο-ομάδας του πυρήνα. Το μόνο που είχαμε καταφέρει, εξάλλου, τον πρώτο ενόμιση χρόνο ήταν να διαβάσουμε το Γυναίκες, Φυλή και Τάξη της Angela Davis. Ο κεντρικός προβληματισμός που τέθηκε, γνωρίζοντας κάπως διαγώνια την εγχώρια φεμινιστική βιβλιογραφία, είναι γιατί δεν υπάρχει ένα αντίστοιχο βιβλίο για

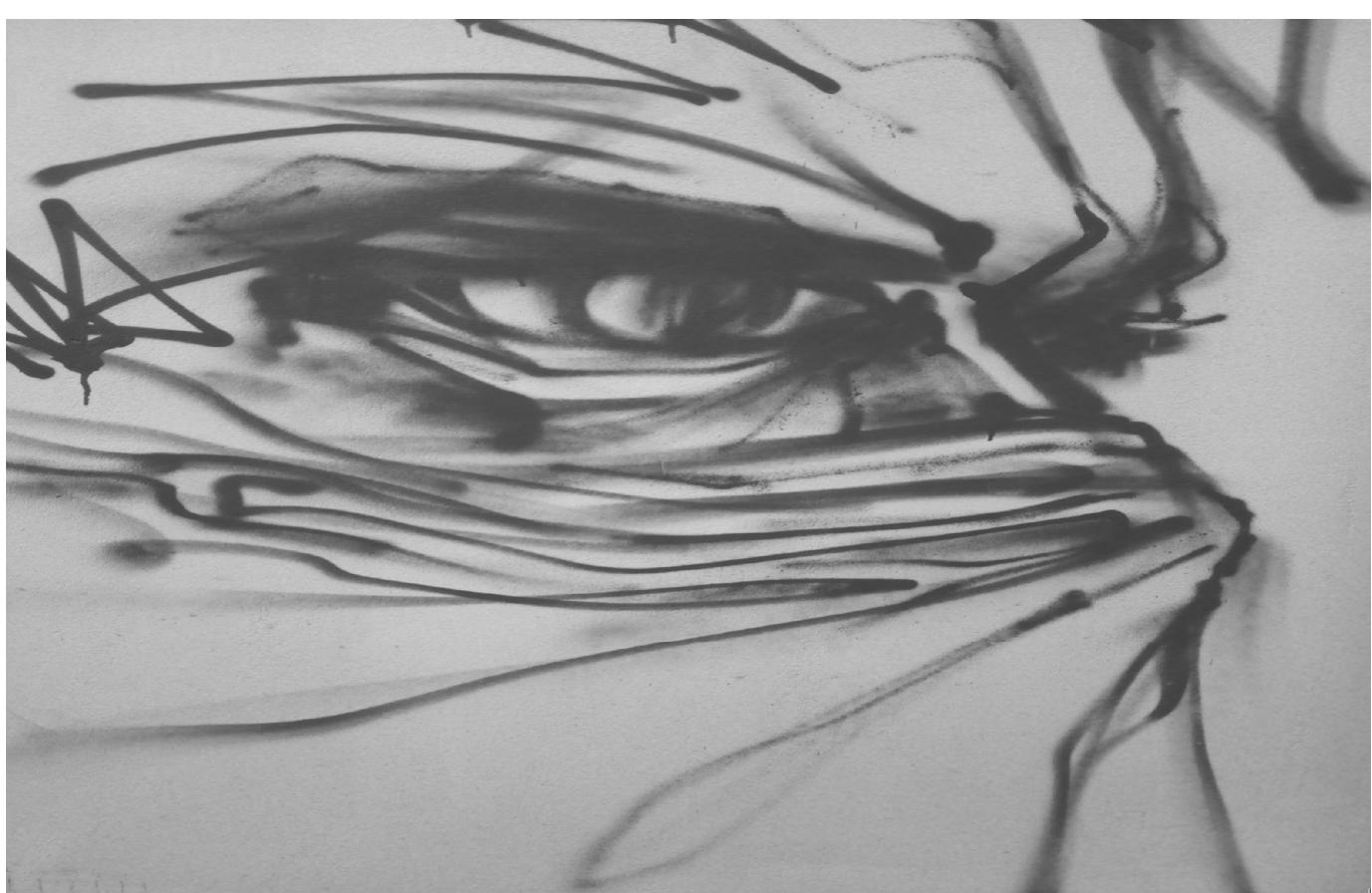
την ελληνική περίπτωση. Ο πρακτικός στόχος, λοιπόν, που μπήκε μπροστά μας ήταν –τηρουμένων των αναλογιών– να ανακαλύψουμε τις αντιθέσεις που προέκυψαν στο εγχώριο φεμινιστικό-γυναικείο κίνημα, τουλάχιστον από το 1880 έως το 1950. Το θράσος μας αντισταθμίστηκε από το γεγονός ότι δεν πρόκειται ακαδημαϊκός να προσπαθήσει να κάνει κάτι αντίστοιχο και ότι μάνον από εμάς ή κάποια αυτόνομη ομάδα θα μπορούσαμε να περιμένουμε μια τέτοια δουλειά. Το ιντριγαδόρικο και προβοκατόρικο του σχεδίου ήταν να δώσουμε έμφαση στις διαφορές αντιφασισμού και φεμινισμού, καθώς οι αυτονόπτες συνέδεσις που είχαμε στο μυαλό μας ως τότε, τελικά δεν φαίνονταν και τόσο αυτονόπτες στην πράξη, αλλά ούτε και αυτονόπτες ιστορικά, όπως φάνηκε όσο προχωρούσαμε τα διαβάσματά μας. Άν καταφέρναμε να βγάλουμε σε πέρας αυτό το σχέδιο, θα το φέρναμε στην κεντρική συνέλευση του antifa πυρήνα και θα γινόταν το επόμενο τεύχος μας. Μέχρι τότε κυρίως διαβάζαμε. Βιβλία επί βιβλίων και άρθρα επί άρθρων για να αποκτήσουμε την αυτοπεποίθηση να φέρουμε σε πέρας αυτό που ούτως ή άλλως εξαρχής έμοιαζε να δείχνει πως δαγκώνουμε παραπάνω από όσο μπορούμε να μασίσουμε. Με συστηματικότητα και επιμονή καταφέραμε να δαμάσουμε το υλικό.

Μετά από δύο χρόνια εβδομαδιαίων συναντήσεων το fight back! αποφάσισε να επιδείξει λιγότερη εσωστρέφεια. Αρχίσαμε να καλούμε κόσμο σε κλειστές συναντήσεις για να ακούσουμε αντίλογο και να δοκιμάσουμε αυτά που καταλαβαίναμε σε ευρύτερο κύκλο. Αρχίσαμε να δημοσιεύουμε στο 0151 αυτά που φτιάχναμε ως κεφάλαια του υλικού που επεξεργαζόμασταν. Διαμορφώναμε σιγά-σιγά άποψη. Το χειμώνα του 2016-2017 αποφασίσαμε να κάνουμε και δύο εκδηλώσεις παρουσιάζοντας το κεντρικό πολιτικό περιεχόμενο της μπροστούμας μας σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα, στο Κοντροσόλ και τη Ρέπλικα. Γενικά περιγράφοντάς το, το κέντρο της μπροστούμας αυτής είναι ο λόγος συγκρότησης του fight back!: ο προβληματισμός μας γύρω από τα ζητήματα της μεθόδου και της οργάνωσής μας και η διερεύνηση του πεδίου όπου θα μπορούσε να κατατεθεί ένας αντιφασιστικός λόγος με αντιεξιστική και αντιομοφιβική βάση ή και η έκφραση ενός ριζοσπαστικού αντιεξιστικού και αντιομοφιβικού λόγου από αντιφασιστική ακοπία.

Η πρώτη εκδήλωση στη Θεσσαλονίκη μας ενθουσιάσεις για αρκετούς λόγους. Ο πρώτος, βέβαια, προέκυψε από τον ίδιο τον χώρο που μας κάλεσε, το Κοντροσόλ, ένα στέκι που έλειπε χρόνια από τη Θεσσαλονίκη. Ένας χώρος που στεγάζει ένα ριζοσπαστικό queer εγχείρημα στην κατεξοχήν πόλη της βορειοελλαδιτικής εθνικοφρούσης, δεν χρειάζεται να τονίσουμε γιατί είναι τόσο σημαντικό να υπάρχει και να υποστηρίχεται. Από αυτή την πλευρά, η συζήτηση μας ενθουσιάσεις γιατί έγιναν αρκετές τοποθετήσεις σε μια κουβέντα που γενικά είχε καινοφανή ειρμό και μάλιστα από ανθρώπους που μοιράζονταν κοινούς προβληματισμούς με εμάς. Το κείμενο και η επίκαιρη θέση που παρουσιάζαμε επιχειρούσε μια αποσταθεροποίηση της όψιμης παντοκρατορίας του έμφυλου βιώματος από το βάθρο που του στήθηκε τα τελευταία χρόνια και η ανάδειξη του εργαλείου της ιστορίας –δίπλα σε αυτό του βιώματος– ως ενός τρόπου επεξεργασίας της εμπειρίας του παρελθόντος, βιωμένης, μιλημένης ή αποσιωπημένης, μέσα από τη δράση των παρελθόντων κινημάτων.

Ας εξηγηθεί αυτό λίγο παραπάνω. Στο κείμενο αυτό παρουσιάζουμε τη θέση της συνέλευσης πως η βιωμένη εμπειρία με βάση την κοινωνική μας ταυτότητα (εθνικά, ταξικά, αλλά στην προκειμένη από πλευράς φύλου) αποτελεί μόνον τον έναν τροχό του οχήματος με το οποίο κινούμαστε και αποτελεί μονάχα τη μια πλευρά, στην τελική, αυτού που είναι η ζωή μας. Εξάλλου, όλοι και όλες μας δεν 'κατέχουμε' μία και μοναδική ταυτότητα ενώ και οι προσωπικές μας 'αλήθειες' διαμορφώνονται από τη διαπλοκή πολλών και ταυτόχρονων καθεστώτων αλήθειας που κυκλοφορούν κοινωνικά και αλληλεπιδρούν μεταξύ τους. Ο άλλος σημαντικός τροχός -είπαμε- είναι η πολιτική μας οργάνωση, ο τρόπος δηλαδή που επιλέγουμε να επεξεργαστούμε, μεταξύ άλλων, τις εμπειρίες μας. Τέλος, είπαμε το φοβερά πρωτότυπο πως θα έπρεπε να μας αφορά και η (πολιτική) συγκυρία που ζόυμε και να έχουμε άποψη για αυτά που γίνονται πέρα από τη μόνη μας, αυτές που γίνονται λίγο πιο μακριά από το περιβάλλον «Εξάρχεια», το περιβάλλον «χώρος» κ.ο.κ. Στη Θεσσαλονίκη θέσαμε ένα παράδειγμα γύρω από την ιστορικού χαρακτήρα δουλειά που κάναμε και συγκεκριμένα τον κύκλο γυναικών γύρω από την Καλλιρρόη Παρρέν και την Εφημερίδα των Γυναικών· ένας κύκλος γυναικών που σε πολλά βιβλία, αφιερώματα και άρθρα παρουσιάζεται ως ο πρωτο-φεμινιστικός κύκλος της ελλάδας. Ωστόσο, αυτό που συνήθως παραλείπεται να λέγεται, πλην ελαχιστών περιπτώσεων, είναι ότι ο κύκλος αυτός των γυναικών, πέρα από φεμινιστικός, υπήρξε και έντονα εθνικιστικός και ταξικά τοποθετημένος με αρκετή σαφήνεια

στο πλευρό του (πολεμικού) ελληνικού κράτους και κεφαλαίου της εποχής. Με λίγα λόγια, όσο είναι αλήθεια ότι ο κύκλος της Παρρέν ήταν αυτός που έφερε τις φεμινιστικές αντιλήψεις στην Αθήνα, άλλο τόσο είναι αλήθεια ότι ο ίδιος κύκλος δεν εκπροσωπούσε συνολικά τις γυναίκες, το γυναικείο βίωμα της εποχής, αλλά ούτε και διατηρούσε σε κάποιο επίπεδο κοινά συμφέροντα με τις καταπιεσμένες γυναίκες π.χ. των μακεδονικών περιοχών της ελλάδας, τις φτωχές εβραίες της Θεσσαλονίκης ή ακόμη και τις αρβανίτισσες της Αττικής. Το πρόβλημα δεν είναι θεωρητικό ή ιστορικό, όμως. Το σημερινό παρόν, εξάλλου, θα παρουσιάζεται στο μέλλον με μιαν ορισμένη αφήγηση και αυτό λέγαμε δεν θα έπρεπε να γίνει ερήμην μας. Συγκεκριμένα υποκείμενα που φέρουν ορισμένες κοινωνικές ταυτότητες κάνουν συγκεκριμένες επιλογές πολιτικής οργάνωσης γύρω από τα ταξικά ή εθνικό συμφέροντά τους με βάση την εκάστοτε συγκυρία, την τότε συγκυρία της συγκρότησης του ελληνικού κράτους διά της επέκτασης των συνόρων του και της αφομοίωσης πληθυσμών και -βέβαια- την όποια αντίστοιχη συγκυρία στις μέρες μας. Έτοι, μολονότι η μπροσσόρα που γράφουμε κινείται με μια μεθόδο κυρίων ιστορική, η συζήτηση γύρω από την Παρρέν και τη σημερινή αποκατάστασή της ή την ένταξη της στο πάνθεον των εθνικιστών μας ενδιαφέρει λιγότερο, και η δουλειά που καταθέτουμε σιγά-σιγά έχει κυρίως βλέμμα στραμμένο στο-σήμερα και το όχι μακρινό μέλλον.

Ευτυχώς, η σύνδεση με το απμερινό νόημα της εισήγησης που διαβάσαμε στης δύο εκδηλώσεις απασχόλησε και τη δεύτερη εκδήλωση στην Αθήνα, στην Ρέπλικα. Και στην εκδήλωση αυτή καταλάβαμε ότι δεν ήμασταν μόνοι/ες στους προβληματισμούς αυτούς που θέσαμε γύρω από τις πολιτικές της ταυτότητας, έστω και αν οι συντρόφοις και οι σύντροφοι που τοποθετήθηκαν καθ' όλη τη διάρκεια της εκδήλωσης μπορεί να εκκινούσαν από διαφορετικές αφετηρίες, εμπειρίες και προβλήματα. Τα άλλα που καταλάβαμε είναι ότι το ενδιαφέρον γύρω από τα περιεχόμενα της εκδήλωσης που αφορούσαν τα όρια, το περιεχόμενο και τα προβλήματα των σημερινών queer/φεμινιστικών και απτίφα μορφών αντίστασης κράτησαν το ενδιαφέρον όλου του κόσμου ζωντανό έστω κι αν υπήρχαν θεμελιακά αντίθετες αντιλήψεις και τοποθετήσεις.

Η κυρίως κριτική, λοιπόν, που ακούσαμε στην Ρέπλικα σε σχέση με αυτά που είπαμε ήταν ως αρνούμασταν ή υπήρχαμε άδικοι/ες απέναντι στη δυναμική ενός κινήματος, κάποιων σύγχρονων queer/φεμινιστικών μορφών αντίστασης που σύμφωνα με μια άποψη φάνινταν μάλιστα να πληγμένουν και όχι να πττώνται, όπως εμείς υπονοούσαμε περισσότερο ή λιγότερο σε διάφορα σημεία της εκδήλωσης. Πολύ σωστά, βέβαια, διαγνώστηκε η θέση μας. Πράγματι αφετηριακή θέση όχι μόνο της δουλειάς που κάνει το fight back! αλλά και αυτής του antifa negative εν γένει είναι η πίστη μας πως ζούμε σε συνθήκες μας πολιτικής ήττας, σε μια εποχή ανόδου των φασισμών, μολονότι βέβαια υπάρχουν μικρο-αντιστάσεις απέναντι σε αυτούς. Στην εισήγηση παρουσίασαμε μάλιστα απόψεις διανοούμενων του αμερικανικού queer που έδειχναν γλαφυρά τις επιφάνειες πάνω στις οποίες εξελίσσεται αυτή η ήπτα (επικράτηση φιλελευθερισμού και ατομικιστικών λύσεων, η χειραρέτηση αντικείμενο λήθης, ταξική μνησικακία δίκως ταξική συνείδηση, κ.ο.κ.). Όλα αυτά όχι μόνο έπεισαν εμάς και για αυτό τα αναπαράγμε αλλά μας φάνηκε ότι «κουμπώνων» και με ελληνικές πλευρές του δράματος. Μολονότι εδώ το queer ποτέ δεν υπήρξε πηγεμονικό ή τόσο πλειοψηφικό για να του χρεώσει κανείς –και ειδικά εμείς!– την ευθύνη για τη διάδοση τέτοιων αντιλήψεων και πρακτικών στο εγχώριο κίνημα... στην ελληνική περίπτωση είχαμε τη χαρά να έχουμε αριστερά στην οποία δυόλεψε ένα κάρο πλήθες αντιλήψεις και τις οποίες κληρονομήσαμε όλοι και όλες όσες προήλθαμε γενικά απ' αυτήν. Σε αυτή την αριστερά, την εγχώρια, μάθαμε π.χ. πως «γενικά το κίνημα πάει καλά», κληρονομήσαμε αυτό τον αστόχαστο αισιοδοξισμό παντός καιρού, μάθαμε π.χ. πως αν μαζευτούμε πάνω από 50 άτομα κάπου, αυτόματα μπορούμε να χαμογελάμε αυτάρεσκα και να φαντασιωνόμαστε να γίνουμε 100, μόνο και μόνο για να έχουμε μετά μια διπλή χαρά, μάθαμε επίσης στις αντιευσισιαστικές εκδοξές αυτής της αριστεράς πως αξιά πρωτεύουσα έχει ο δρόμος, η δράση, η πράξη και όχι τα πολλά τα λόγια... Ο κίνδυνος αυτές οι απόψεις να μεταφερθούν από τους μεγάλους αριστεράς χώρους στους μικρότερους είναι φυσικά τόσο μεγάλος όσο μικρή είναι η απόσταση που χωρίζει αυτά τα διαφορετικά περιβάλλοντα. Και αυτή η κριτική –στην οποία εμείς δίνουμε έμφαση– δηλαδή πως πρέπει να υπάρχει άποψη, κριτική άποψη, εκ διαιμέτρου αντίθετη άποψη και στάση απέναντι στην ντόπια αριστερά, είναι μια πεποίθηση μας παλιά αλλά επίσης μια άποψη δουλεμένη ξανά, στο μετα-Συριζαϊκό τοπίο του 2015. Εμάς πάλι, η γκρινιάρικη αυτή στάση μας, η καχυποψία μας αυτή, η πάντοτε μη βιασύνη μας να ενθουσιαστούμε με τα υποτιθέμενα κινήματα που κάθε τρεις και λίγο διατυπωνίζουν την είσοδό τους σε αυτό τον μάταιο κόσμο, προσφέροντας βέβαια λύσεις για τα κάθε είδους προβλήματά μας, μόνο καλό μας έχει κάνει. Είτε σε περιπτώσεις που είχαμε απέναντι μας μάζες «αντιπαγκοσμιοποίησης» (χαρετίσματα στον Ντόναλντ Τραμπ!) είτε είχαμε μάζες «αγανακτισμένων» (χαρετίσματα στους Σ.ΑΝΕΛ. και Χ.Α.Ι.).

Έται και σήμερα, μολονότι δεν παραβλέπουμε την άνθιση των queer/φεμινιστικών ιδεών στα μυαλά στόμων αλλά και κάποιων συλλογικοτήτων, μολονότι βλέπουμε σημάδια που μας αρέσουν πολύ, δεν θεωρούμε ότι αυτές οι ιδέες συνιστούν αυτόματα κάποιο ρεύμα σκέψης ή ότι αυτά τα άτομα συνιστούν μεταξύ τους –και ιδιαίτερα απέναντι σε κάποιον άλλον– κίνημα.. Αυτό το λέμε γιατί ξέρουμε ότι μια μάζα που συγκυριακά συσπειρώνεται σε έναν τόπο, μπορεί εξίσου συγκυριακά να εξαφανιστεί. Αυτό το λέμε, ακόμη, γιατί μια μάζα που δεν έχει άποψη συγκροτημένη, μπορεί εύκολα να παραμείνει μάζα. Και επιπλέον το λέμε γιατί μια μάζα που δεν έχει άποψη συγκροτημένη ενάντια στο κυρίαρχο –τώρα αυτό έχει το όνομα Σ.ΑΝΕΛ. και τσαμπουκάδες με τούρκους στο Αιγαίο αγκαζέ με νεοναζί– μπορεί πολύ εύκολα να αποτελεί κομμάτι του κυρίαρχου. Αυτά τα προβλήματα μπαίνουν από αυτόνομη πολιτική σκοπία αναγκαστικά και για αυτό δεν τη θεωρούμε απλά ένδειξη της τρέλας μας. Με λίγα λόγια: άνθισην vai, πολλαπλασιασμόν vai, αλλά δεν μας πιάνει

τρελή χαρά γιατί μας μπαίνουν γρήγορα τα ερωτήματα «γιατί σήμερα αυτή η άνθιση» και επιπλέον «πώς οργανωνόμαστε εμείς σε επίπεδο ομάδων?», «πώς ακουμπάμε αυτό τα αραχνιασμένο για εμάς ζήτημα που για χρόνια ολόκληρα είχαμε αφήσει στους αναρχοπατέρες και τους κινηματοπατέρες?» Στο πάρτυ που κάναμε στην Ρέπλικα γινόταν κάτι πολύ ωραίο μπροστά στα μάτια μας. Κάγκουρες, αδερφές και βέβαια άτομα που δεν ταιριάζαν σε ταυτόπτες από μια πρώτη (ούτε μια δεύτερη) ματά, συνυπήρχαν αρμονικά (αρμονικά με την καλή την έννοια) σε έναν τέτοιο χώρο. Η συνύπαρξη είναι ένα πολύ ωραίο δεδομένο, όταν είναι μάλιστα ζητούμενο γιατί σπάνια συμβαίνει. Άλλα είναι συνύπαρξη. Δεν είναι ούτε τάση, ούτε ρεύμα, ούτε κίνημα, ούτε τίποτα άλλο. Αυτό είπαμε λίγο πολύ και στην Ρέπλικα και για το ζήτημα της οργάνωσης. Πως μας λείπουν κουβέντες, μας λείπει το παραπέρα βήμα από τη συνύπαρξη και μας λείπει ένα είδος πολιτικής συζήτησης που να μην αφορά σε ένα κομμάτι της ζωής μας αγνωνάτας τα υπόλοιπα. Γιατί οι καιροί είναι τέτοιοι. Γιατί η συζήτηση αυτή έχει την ουρά της στους σημερινούς καιρούς της στρατιωτικοποίησης της ανόδου των φασισμών, των πολέμων, των δουλειών που δεν έχουμε και των δουλειών που μας σκατοπληρώνουν, όταν μας πιληρώνουν: των ομοφοβικών, σεξιστικών και των ρατσιστικών επιθέσεων και της ελάχιστης μας άμυνας σε όλα αυτά, τους καιρούς του «Καμένου, του Βίτσα και του Κασιδιάρη στο Καστελόριζο».

Fight Back! Φεβρουάριος 2017

(το fight back! είναι υπο-ομάδα εργασίας του antifa negative. Αποτελείται από γυναίκες και άνδρες που σκέφτονται και συζητάνε από αντιφασιστική και φεμινιστική σκοπία την ελληνοφασιστική επέλαση του 21ου αι. // fight_back_ngt@riseup.net)

Η δεύτερη εκδήλωση του fight back! στη Ρέπλικα ήταν διήμερη και ευτυχώς δεν είχε μόνο εμάς να μιλάμε. Περιείχε και ένα πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης για την μπροσούρα που θέλει να βγάλει η συλλογικότητα αλλά κυρίως – και για αυτό είμαστε περήφανοι/ περήφανες – είχε γυναίκες να φτύνουν στα μικρόφωνα δυναμικούς στίχους μπροστά σε ένα ετερόκλητο κοινό από queers και antifas της Αθήνας. Μετά το λάιβ της ρωτήσαμε από πού ακριβώς έρχονται και πως βλέπουνε το σχήμα τους στο μπτροπολιτικό πεδίο, τι θέλει να πει η μουσική τους. Και μας είπανε τα εξής πολύ ενδιαφέροντα:

“Περίου πριν ένα χρόνο έγινε η γνωριμία μας σε ένα σπίτι φίλου. Και οι δυο από μικρές γράφαμε στίχους, αλλά έως τότε δεν είχαμε μπει στο κλίμα να “πατήσουμε” κάτι απ’ αυτά. Αυτό είναι το κοινό μας στοιχείο και η συνέχεια μας. Με τον καιρό καταλάβαμε ότι δεν ταιριάζουμε απλά σαν άτομα, κάναμε ωραία αράγματα, είχαμε κάτι σαν τηλεπάθεια σ αυτά που σκεφτόμασταν και σ’ αυτά που λέγαμε. Οι στίχοι μας ανταποκρίνονται στα βιώματα μας και σε ό,τι δε θέλουμε να βιώνουμε π.χ ρατσισμός, ομοφοβία, σεξισμός. Δείχνουμε ότι η γειτονιά που μεγαλώνουμε έχει τα άκρα της, είναι πολλά, κι εμείς είμαστε ένα απ’ αυτά. Διάφορες καταστάσεις που έχουμε περάσει και εξακολουθούμε να περνάμε, μας έβαλαν στην κουλτούρα του antifa. Το ότι γουστάρουμε να αράζουμε έξω και όχι σε μαγαζιά, το ότι από την άλλη δε γουστάρουμε σεξιστικά σχόλια και φασιστικά συνθήματα μας έκανε να θέλουμε να πούμε κάτι γι αυτό. Το να είμαστε γυναίκες στο χιπ χοπ μάλλον είναι κάτι πρωτόγυνωρο για αρκετούς, εμείς όμως στοχεύουμε στο να το κάνουμε κάτι οικείο. Όχι μόνο στο κοινό που έχει στο μυαλό του το πρότυπο του άντρα ράπερ αλλά και σε γυναίκες που ενώ εκφράζονται μέσα απ’ αυτό δεν τους αφήνεται χώρος να υπάρξουν μέσα σ’ αυτό. Η ενέργεια του κοινού στο live που μοιραστήκαμε τα κουπλέ μας ήταν μια εμπειρία που μας έδειξε ότι τελικά υπάρχει ο χώρος και ο χρόνος να διεκδικήσουμε όσα μας αναλογούν. Στο πλευρό μας φυσικά υπήρξαν άντρες φίλοι μας που μας έδωσαν κίνητρο, έμπνευση και στήριξη και τους έχουμε στην καρδιά μας γι αυτά που θεωρούνται αυτονότα αλλά πρέπει να τα διεκδικήσεις, αυτοί μας τα δώσανε απλόχερα. Να πούμε και κάτι για κλείσιμο : «Ελάτε να σας δείξουμε τα όρια αφού ζούμε στα περιθώρια!»”

